

Danica Bogojević

Zagrli Mesec

Ilustrovala Aleksandra Ilić

■ Laguna ■

Copyright © 2020 Danica Bogojević
Copyright © ovog izdanja 2020, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Zagrli Meseć

1.

Ništa nije toliko tužno kao kraj koji se sakrio iza novog početka.

Luna poslednji put baci pogled na soliter u kojem je odrasla. U znak protesta stavi slušalice i pojača muziku. Nije želela da sluša svoje roditelje i brata kako euforično čavrljaju o novom početku. Sele se u mali grad. Bila je to odluka njenih roditelja. A odrasli nekada znaju da donesu zaista zbujujuće i sasvim nerazumljive odluke.

Recimo, onda kada su je upisali na balet. Istina, u početku je bilo zanimljivo. Tu je naučila pravilno držanje. Ali posle joj je sve postalo veoma naporno. Na kraju se oslobodila baleta sasvim slučajno. Uganula je nogu. To je valjda ta sreća u nesreći.

Ili kada su rešili da dobije brata. Želela je da njen brat ima najneobičnije ime na svetu. Kako su godine prolazile, stvari su postajale sve komplikovanije. Dečak sa neobičnim imenom zapravo nije bio običan dečak. Sve u vezi s njim bilo je drugačije.

I koliko god da ga je Luna neizmerno volela, poslednjih meseci nije mogla da se izbori sa stidom koji ju je obuzimao svaki put kada bi neki prolaznik ili neko dete na igralištu zurilo u Juga.

A sada sedi u crvenom automobilu i kreće se ka nepoznatom gradu gde će krenuti u novu školu. Ljuta je i ne postoji ta priča koju bi joj Jug mogao da ispriča kako bi je oraspoložio.

Dečak joj strgnu slušalice.

– Pogledaj – nanišanio je kroz prozor ka nebu i srcolikom oblaku. – Vidi šta sam ti nacrtao.

Luna bezvoljno vrati slušalice.

– Prestani da se glupiraš! Bolje da sam ostala da živim sama u nekom buretu!

Mama je smirivala Jugu, upućujući prekorne poglede ka Luni. Tata je pričao o

nekom prijatelju sa fakulteta koji živi baš u tom gradu u koji se sele. Luna je slušala muziku i pokušavala da ne misli na dane koji su pred njom.

Dečak uhvati svojom šakom njenu, nasloni se na njeno rame i zaspa. Luna baci pogled na ta četiri zdepasta prsta. Osmehnu se. Možda ovo i nije toliko loša ideja, pomisli i pogleda ka nebu. Srco-liko oblak ponosno se ukaza i nju obuze neka neizmerna tuga. Veliki grad ostao je daleko iza njih. A sa njim i njen dosadašnji život.

PROMENE, PROMENE, PROMENE...

Ćao drugari! Moram da vam priznam da sam trenutno malo tužna. Pogledajte, ovo su moji spakovani koferi. Došao je i taj dan. Selimo se! I to je strašno!

Ne volim horor filmove, čak ni one parodije na njih. Ima sasvim dovoljno stvari koje zaista postoje i koje me muče. Zapravo, u poslednje vreme iz dana u dan sve ih je više. Moja mama kaže da je to normalno u mojim godinama. Da se svi moji vršnjaci osećaju isto, samo da o tome ne pričaju. I naravno, rekla je kako će to već proći. Jeste li primetili kako odrasli to često govore!? To im je univerzalno rešenje za sve od pukle zanoktice do kontrolnog iz matematike. Mislim su svi odrasli isti. To su

neki ljudi koji čekaju da nešto prođe, gledaju horor filmove i ne pričaju o tome. Zato i donose tako sulude odluke!

Zato ću danas iskoristiti ovaj video da pričamo malo o velikim promenama. One su sastavni deo života. I nema tu neke velike filozofije, treba se jednostavno naviknuti na to. Pa ipak, sada kada se spremam za polazak, moram da vam priznam da sam malo zabrinuta.

Mislim, kako će sve to na kraju da ispadne?

Ali držaću se jednog od zlatnih pravila super devojaka: Bez brige! Uvucite stomak, ispravite leđa i krenite dalje. Da, mislim da je to univerzalno pravilo za sve naše probleme. I sada ću ga iskoristiti i krenuti hrabro u novu avanturu!

Javiću se uskoro iz svog novog života. Nadam se da ste uzbuđeni baš kao i ja! Pozdrav, i zapamtite – super devojke se ne boje promena! I definitivno ne sede skrštenih ruku i čekaju da nešto samo prođe!

2.

Trenutno joj se činilo kako se iznenada obrela u pravom-pravcatom horor filmu. Otkad su se doselili, veoma loše spava. Iscrpljena je i razdražljiva. A ovog jutra ju je probudila strašna buka. Izletela je iz svoje sobe i ugledala tatu i Juga kako skaču gore-dole po stepenicima.

– Pogledaj, Luna, sviramo! – Jug joj ponosno objasni svu tu škripu. Tata je samo veselo skakao sa stepenika na stepenik. Mama se tome smejala i u ritmu tapšala rukama.

– Vi ste svi skrenuli s uma! – prenerazila se i vratila u svoju sobu.

Da, izgleda da joj se život stvarno pretvorio u neku noćnu moru.

Kuća je stara i oronula. Noću se pak pretvara u neku sablasnu građevinu. Mogla bi se zakleti da oživi i kreće se. Na sve strane nešto pucketeta, lomi se i škripi. Sijalice se pale i gase same. U kuhinji je

već prvog dana pukla cev i napravila pravi gejzir. Čovek iz Telekoma je dolazio tri puta jer ne uspeva da podese internet. Da, nemaju internet već dve nedelje. Potpuno su odsečeni od civilizacije.

Kada hodaju ulicom, svi zure u njih. To je verovatno zbog Juga. Svake večeri išli su u šetnju i njoj je toliko bilo neprijatno što ih svi zagledaju da je rešila da ostaje sama u kući. A za to je bila potrebna velika hrabrost.

I kao da to sve nije dovoljno nego ih svakoga dana posećuju nekakve komšije.

– Meni se najviše sviđa čika Ratko – poverio joj se Jug. – Smešan je. Zna puno priča.

– Jeziv je i izgleda kao goblin – pobunila se Luna.

– Ti si jeziva! – naljutio se Jug. – Jezivi mrgud! Samo da znaš, njemu se svidela priča o začaranom psu – završio je ponosno.

– Ispričao si mu priču o začaranom psu?! – ljutito ga pogleda i odjuri u svoju sobu. Priča o začaranom psu je bila njihova velika tajna i često su je pričali jedno drugom. Sada je Jug rešio da je podeli sa još nekim, i nije joj bilo pravo. Bila je očajna!

I taman kad je pomislila da stvari ne mogu biti gore, u sobu je ušla mama.

– Mi smo nešto razmišljali i doneli smo odluku da u nedelju pozovemo naše nove komšije i prijatelje na roštilj!

Alarm u Luninoj glavi se usijao. Samo joj još fali gomila ljudi da zuri u nju i u Juga! Ideja o životu u buretu sve joj se više dopadala.

3.

Jednoga dana, ne tako davno, šetajući kejom, prošla je pored čoveka koji je na malenoj uličnoj tezgi prodavao jastuke u obliku srca. Na svakom od njih nešto je pisalo: *volim te, najboljoj mami, najboljoj sestri...* Zastala je da ih osmotri i primetila je da postoji samo jedan koji je bez izvezenog natpisa.

– A zašto na ovome ništa ne piše? – preduhitri je jedna starija gospođa važnim tonom.

– To je čarobni jastuk – prodavac namignu Luni.

– Pih, gluposti! – nasmeja se gospođa.

– Nisu gluposti. Evo, uzmite ga i uverite se sami. Kada spavate na njemu, on otera sve vaše brige – bio je uporan.

– Pih, gluposti! – ponovi gospođa i udalji se.

Luna, čuvši sve ovo, zgrabi jastuk. – Koliko košta?

– Zavisi – nasmeja se prodavac. – Koliko su ozbiljne te tvoje brige?

– Veoma su ozbiljne. To su, u stvari, brige mog brata.

– E, ako je tako, onda ne košta ništa – nasmeja se prodavac. – Ali sve ovo mora da ostane tajna kako bi jastuk delovao – šapnu joj pakujući jastuk u kesu. Istina, i prodavac je imao tajnu koju je prečutao. Setio se ko je Lunin brat. Viđao ih je u šetnji sa roditeljima.

Tako je Luna donela kući jastuk koji tera sve brige. Od te večeri Jug je spavao na njemu, čvrsto ubeđen u njegovu delotvornost. Roditelji su se tome čudili. Ali Luna je čuvala njihovu tajnu.

Sada leži na njemu u bratovljevoj sobi, nadajući se da jastuk zaista i deluje. Bio je to potez očajnika. U poslednjih godinu dana toliko joj se novih briga skupilo u mislima da je nekada imala osećaj kao da će joj glava eksplodirati poput balona.

Stariji im često kažu da im je glava u oblacima, a nisu ni svesni da su je tu dovele silne brige.

Danas je taj dan. Velika zabava uz roštilj. Zato leži kod brata u sobi na magičnom jastuku, pokušava da skupi snagu i izađe u dvorište.

– Hajde, siđi, došao je tatin kolega. Treba da upoznaš njegovog sina, ići ćete u istu školu – mama se pojavila u sobi vidno uvređena zbog njenog ponašanja.

Dario je bio smušeni dečak. Luna ga primeti kako sedi ispod drveta i lomi nekakvu grančicu. Imao je dugu kosu i nosio je naočare. I njegova stopala bila su velika poput njenih, primeti i sa olakšanjem sede pored njega. Jug protrča pored njih jureći za leptirom. Luna se nasmeja.

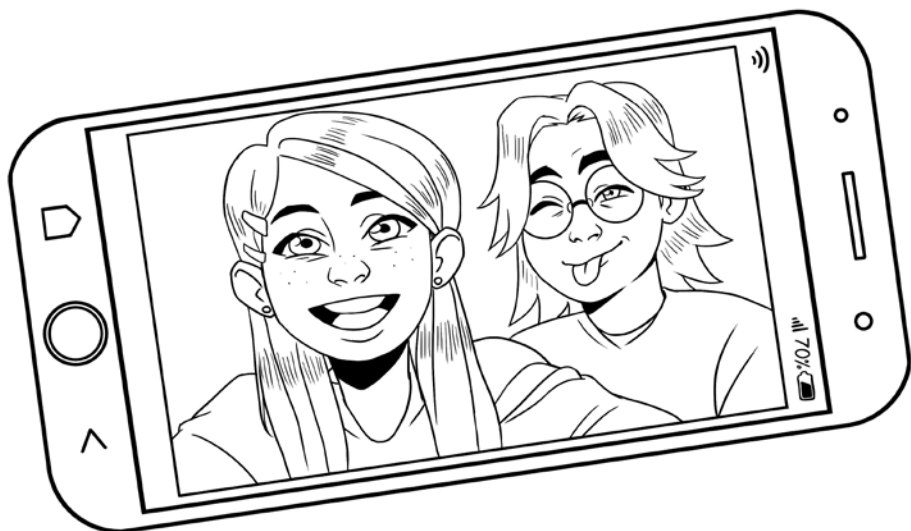
– Znaš, moj brat... – poče bojažljivo.

– Znam – Dario odmahnu rukom. – Vi ste došli iz Beograda. Bio sam tamo u zoološkom vrtu. Ružan je. Mali je i životinje su tužne. Bio sam i na Paliću, to je već nešto. Jesi li bila tamo? Verovatno nisi. Ogroman je.

Dario je izgleda imao običaj da brblja, sam postavlja pitanja i na njih odgovara. Sedela je pored njega i samo klimala glavom. Kad je već ovde i kad očito mora do daljeg tu i da živi, možda bi mogla da nađe i nekog prijatelja.

Posle dužeg ubeđivanja čak su napravili i tri selfija ispod drveta. Na dve fotografije se Dario plazi i pravi smešne face. Kada je konačno rešio da se uozbilji, u kadar im je uleteo Jug. Isplazio se, naravno. Tada je nastala i četvrta fotografija. Na njoj se i Luna blesavi. Posle su se dugo tome smejali.

Dok je posmatrala goste kako odlaze, sa olakšanjem shvati da sve ovo i nije bilo tako strašno.

Barem su se prema Jugu svi ponašali normalno. A mama i tata delovali su veoma srećno.

Te večeri zaspala je kod Juga u sobi.

– Sutra ćemo uhvatiti leptira – Jug joj šapnu kroz san.

Luna se osmehnu i privi se uz brata. Magični jastuk je zaista delovao. Ni jedne jedine brige nije bilo na vidiku. Možda brige liče na leptire. Migo-lje se po vašoj glavi, golicaju vas i užasavaju poput kakve tromе i halapljive gusenice. A onda jednoga dana jednostavno odlete.

NEKA PRAVILA LEPOG PONAŠANJA

Drugari, odmah da vam kažem da sam u potpunom haosu. Žurka već uveliko traje. Evo, snimiću sa prozora dvorište. Nadam se da vidite koliko tu ima ljudi. Ima i naših vršnjaka i moram vam reći da su zabavni.

Vidite, za ovu priliku rešila sam da se obučem ležerno. Farmerke, bela majica i ova preslatka karirana košulja. Tu su i starke. Žute su ove godine potpuni hit. Iskorištila bih ovaj momenat da kažem i nešto veoma bitno. Odavno to planiram, ali nikako da se ukaže povoljna prilika.

Neki od vas su mi slali poruke i raspitivili se o tome zašto ne govorim gde kupujem stvari i koliko koštaju. Odmah da vam kažem da se ne ljutim na vaša pitanja. U stvari ih obožavam i drago mi je što mi pišete. Pa ipak, moram da vam priznam da me je uvek nerviralo kada gledam takve snimke.

A ovo je *Lunina škola za super devojke*. A prava super devojka treba da zna sledeće: kao prvo, po svim pravilima lepog ponašanja vrlo je ružno stalno isticati koliko ste šta platili. To je baš bez veze. I super devojke to ne rade.

Druga stvar: najbitnije je da to što nosite izgleda lepo na vama. I da u tome možete da dišete.

To je sasvim jednostavno, zar ne!?

A sada moram da idem. Ipak imam goste. I nadam se da i vi uživate u poslednjim danima raspusta. Jer super devojke uvek uživaju!

4.

Dobro, znaju roditelji da nekad donesu i neku razumnu odluku. Recimo kada su joj prošle godine kupili novi telefon. Jug je bio privilegovan da prvi odgleda njen prvi snimak:

ŠKOLA ZA SUPER DEVOJKE

Stvari su veoma jednostavne. Primenite prvo pravilo *Lunine škole za super devojke!* Zlatno pravilo, da se preciznije izrazim. Naša čarobna reč je posmatranje.

E sad, naravno da do ove mudrosti nisam došla sama. Naime, mene su veoma često optuživali kako stalno nešto filozofiram. Pa sam rešila da se malo raspitam o filozofiji. I moram priznati da je to bilo veoma zamorno. Kada ukucate filozof na pretraživaču, pojavi se isuviše imena. I svi su oni imali svoje mišljenje o svemu na ovom svetu. Uglavnom konfuzno i dosadno.

A onda sam sasvim slučajno među filozofima stare Grčke pronašla Diogena. Nećete verovati, to je najzabavniji filozof koji je ikada postojao. Živeo je u buretu! Voleo je pse. I bio je najsrećniji čovek na svetu. Čak mu je i Aleksandar Makedonski zavideo. Priča kaže da je Aleksandar došao jednoga dana do Diogena.

- Diogene, reci mi šta želiš i ja ću ti to dati. Dvorac, konje, novac, šta god hoćeš.

Diogen je baš bio privilegao i opružen na travi posmatrao trg ispred sebe. - Želim da se pomeriš - reče on velikom osvajaču. - Zaklanjaš mi sunce i od tebe ne mogu da posmatram.

Dakle, shvatate sad. Naša super moć je posmatranje. Eto i prvog zadatka za vas. Sutra na velikom odmoru, izmknite se malo od svojih drugara. Stanite negde u prikrajak i posmatrajte. Sigurna sam da ćete uvideti da mnogi imaju slične probleme baš kao i vi.

Zato smo ovde. Da naučimo da posmatramo. Tako se najbolje sluša.

Postavila je video na *Jutjub*, ali nije imala hrabrosti i da ga objavi. Mislila je: kome još trebaju saveti od neke tamo štreberke, koja još ima i brata poput Juga.

Tih dana bila je veoma napeta. Sve joj je smetalo i ljutilo je. Trudila se da shvati šta joj se to dešava, ali bez ikakvog uspeha. Roditelji, naravno, nisu